

«Πρὸς Οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας»

- Χρονικά • Ποιμαντικές Δραστηριότητες •
- Ἐκδηλώσεις • Συνάξεις • Ὁμιλίες •
- Κηρύγματα • Πανηγύρεις • Προσκυνήματα •
- Κοινωνική Διακονία • Ἐκδόσεις •

■ Ἡ κεντρικὴ θέσις τῆς εὐγνωμοσύνης στὴν ἐν Χριστῷ Ζωὴ

Ἱερὰ Ἀγρυπνία ἐπὶ τῇ Ἐπετείῳ τῶν Νικητηρίων Τὸ Ἔπος τοῦ '40, ὑπὸ τὴν Σκέπη τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ

Τὴν 14η/27η πρὸς 15η/28η Ὀκτωβρίου 2024, ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἐπετείῳ τῶν Νικητηρίων, ἐτελέσθη ἡ ἀπὸ ἐτῶν καθιερωμένη εἰδικὴ Ἀγρυπνία Δοξολογίας καὶ Εὐχαριστίας, στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν.

Προϊστάτο ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης μας Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανός, συμμετεῖχαν δὲ ὁ Αἰδεσιμ. π. Κωνσταντῖνος Σωτηριάδης, ὁ Ἱεροδιάκονος π. Γαβριὴλ Ἀγιοκυπριανίτης καὶ ὁ Ὑποδιάκονος Χρυσοβαλάντης Μαρίνης.

Ἐψάλη ἡ Ἀσματικὴ Ἀκολουθία πρὸς τιμὴν τῆς ἱερᾶς Εἰκόνης τῆς Παναγίας μας τῆς Ἐλευθερώτριας, ἐν συνδυασμῶ μετὰ τὴν εἰδικὴ Ἀκολουθία τῆς Ἁγίας Σκέπης, ἀμφοτέρως ποιήματα τοῦ ἀειμνήστου Μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου.

* * *

Στὴν Ὁμιλία του, ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης μας, ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Τριαδικὸ Θεὸ γιὰ τὸ δῶρο τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Ἀγρυπνίας Δοξολογίας καὶ Εὐχαριστίας, ἀναφέρθηκε στὸ κεντρικὴ θέσι τῆς **Εὐγνωμοσύνης** στὴν ἐν Χριστῷ Ζωή.

Ἡ Εὐγνωμοσύνη εἶναι χάρισμα καὶ ἰδίωμα τοῦ καλλιεργημένου ἀνθρώπου καὶ συναντᾶται καὶ σὲ «κοσμικοὺς» ἀνθρώ-

πους, καθώς είναι στην φύσι τοῦ κατ' εἰκόνα Θεοῦ κτισθέντος ἀνθρώπου.

Καλλιεργεῖται δὲ σὲ ὕψιστο βαθμὸ στοὺς Χριστιανούς, ἐφ' ὅσον τὸ κέντρο τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καὶ τὸ κορυφαῖο γεγονός αὐτῆς εἶναι ἡ **Εὐχαριστία**.

Στὴν κορυφαία στιγμή τῆς Θείας Λειτουργίας, μετὰ τὴν Τριαδικὴ εὐλογία «*Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν...*» κλπ. καὶ πρὸ τῆς εὐλογήσεως τῶν προσφερομένων Δώρων, ὁ Λειτουργὸς προτρέπει τὸν Λαόν: «*Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ*» καὶ ἀναγινώσκει τὴν λεγομένη *Εὐχὴ* τῆς Ἁγίας Ἀναφορᾶς, κατὰ τὴν ὁποῖαν εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸ γιὰ ὅλες τὶς δωρεὰς τῆς Προνοίας, Φιλανθρωπίας καὶ Οἰκονομίας Του, ἀπ' ἀρχῆς τῆς δημιουργίας μέχρι τώρα, «*ὑπὲρ πάντων ὧν ἴσμεν καὶ ὧν οὐκ ἴσμεν, τῶν φανερῶν καὶ ἀφανῶν ἐνεργεσιῶν, τῶν εἰς ἡμᾶς γεγενημένων*», καὶ κορυφώνεται μετὰ τὴν ἀνάμνησι τῆς μεγίτης Δωρεᾶς κατὰ τὸν Μυστικὸ Δεῖπνο.

Ἐνθουμούμενοι τὰ μεγαλεῖα τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἐκχέεται ἐφ' ἡμᾶς διὰ μέσου τῶν αἰώνων, φθάνουμε στὴν κορυφαία στιγμή τοῦ Ἀγιασμοῦ καὶ τῆς Μεταλήψεως τῶν Τιμίων Δώρων.

Ἔτσι καὶ στὴν καθημερινή μας ζωὴ, ἃς καλλιεργοῦμε τὴν μνήμη τῶν ἀπειρῶν δωρεῶν τοῦ Κυρίου πρὸς ἡμᾶς.

Μία ἐξ αὐτῶν εἶναι ὁ χρόνος, τὸν ὁποῖον μᾶς χαρίζει γιὰ νὰ ἐργασθοῦμε γιὰ τὴν σωτηρία μας, νὰ τὸν ἀξιοποιοῦμε δηλαδὴ γιὰ τὴν δόξα τοῦ Ὄνομάτος του, τὴν εὐχαριστία τῶν δωρεῶν Του, καὶ τὴν μετάνοια, διότι ἀπωλέσαμε, μέσῳ τῶν Πρωτοπλάστων, τὴν δοθεῖσα πρώτη δόξα, καὶ μετὰ τὶς ἁμαρτίες μας τὴν δευτέρη δόξα, αὐτὴν τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος.

Οἱ Ἐθνικὲς Ἐορτὲς εἶναι ἐπίσης μία εὐκαιρία νὰ θυμηθοῦμε τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, τί ὁ Θεὸς ὤκονόμησε στὶς δοκιμασίες μας, πῶς «*ἀνέλαβε*» τὸν ἀγῶνα ἡ Παναγία μας ἡ Ἐλευθερώτρια...

Τὸν Ὀκτώβριο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Ἔπος τοῦ '40 μνημονεύουμε τὸν Ἀ' Βαλκανικὸ Πόλεμο καὶ τὴν εἴσοδο τῶν Ἑλληνικῶν στατεύματων στὴν Θεσσαλονικὴ ἀνήμερα τῆς Ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὡς

καὶ τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν Ἀθηνῶν
τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1944...

Στοὺς πολέμους αὐτοὺς «ἐποίη-
σε μεγάλα ὁ Δυνατός», καὶ ἡ Χάρις
τοῦ Θεοῦ ἐνεργοῦσε, διότι οἱ πόλε-
μοι αὐτοὶ ἦσαν ἀμυντικοὶ καὶ ἀπο-
λυτρωτικοὶ, ὄχι κατακτητικοὶ καὶ
κυριαρχικοί. **Καὶ** οἱ πάντες, φίλοι

καὶ ἐχθροί, ἐθαύμασαν ὄχι μόνο τὰ πολλὰ καὶ ἔκτακτα θαύ-
ματα, τὰ ὁποῖα ἐνεργοῦσε ὁ Θεός, ἀλλὰ καὶ πῶς διὰ μέσον τῆς
Θεοτόκου ἐμψύχωσε τόσες ψυχές πάσης ἡλικίας, ἄνδρες καὶ
γυναῖκες, τοὺς ἔδωσε θάρρος, πνοή, ὑπομονή...

Ἄς διατηρήσουμε μὲ ζέσι καρδίας τὴν μνήμη καὶ τὴν **Εὐγνω-
μοσύνη** μας πρὸς τὸν Κύριον, πρὸς τὴν Παναγία μας καὶ τοὺς
Ἁγίους, ὡς καὶ πρὸς τοὺς ἥρωϊκῶς ἀγωνισαμένους...

Ἄς τὴν μεταδώσουμε στὰ τέκνα μας, ἅς τὴν ἐκφράσουμε μὲ
τὴν συμμετοχή μας στὶς Δοξολογίες, τὰ ἱερά Μνημόσυνα, τὶς
Ἐθνικὲς Ἐκδηλώσεις.

Εἶναι χρέος μας, εἶναι ἰδίωμα τῆς Χριστιανικῆς μας ταυτό-
τητος, καὶ μία θεάρεστη ἄσκησι, γιὰ νὰ καλλιεργήσουμε στὸν
ἑαυτὸν μας καὶ στὰ τέκνα μας τὴν ἐτοιμότητα νὰ ὑπερασπί-
σουμε τὰ ἱερά καὶ ὄσια τῆς Πατρίδος μας, ὅταν τὸ καλέσουν οἱ
περιστάσεις...

* * *

Στὸ τέλος τῆς Ἱερᾶς κατανυκτικῆς Ἀγρυπνίας, ἐτελέσθη
ἡ εἰδικὴ Ἀκολουθία Δοξολογίας, κατὰ τὴν ὁποία –ἐκτὸς τῶν
ἄλλων– ἅπαντες συνέψαλαν τὸ γνωστὸν Κοντάκιον: «Τῆ
Ὑπερμάχῳ...», ὡς καὶ Τρισάγιον ὑπὲρ τῶν εὐκλεῶς Ἀγωνισαμέ-
νων καὶ Ἡρωϊκῶς Πεσόντων στὴν Ἐποποιῖα τοῦ '40.

Τὴν Ἀκολουθία πλαισίωναν τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ ἔθνικα
μας Σύμβολα, ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία καὶ τὰ Λάβαρα τῆς Ἱερᾶς
Μονῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας.

Ἐν κατακλείδι, παρεκάλεσε ἅπαντας νὰ ψάλουν τὸν
Ἐθνικὸν Ὑμνον καὶ διένειμε στοὺς πιστοὺς **Ἀναμνηστικὸν**
τῆς Ἐπετείου.

† Γ.Τ.Μ.

**Τῶν ὑπὲρ τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος ἡμῶν
εὐκλεῶς ἀγωνισαμένων καὶ ἐνδόξως πεσόντων
ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀγῶσι
πάλαι τε καὶ ἐπ' ἐσχάτων,
Ἀἰωνία ἡ μνήμη!**

